

M. Carme Martín Egea

18 Octubre 2022

M. Carme Martín Egea (Manresa, 1964). Llicenciada en psicologia i escriptora. Ha conreat el gènere de la novel·la i sobretot el microrelat. Ha quedat finalista del Premi Núvol de Conte dels anys 2016 i 2017, i ha guanyat el premi de Sant Jordi convocat pels diaris *Regió 7* i *Diari de Girona* el 2014 i el convocat per l'Ajuntament de Vilanova del Camí el 2013. Té dos contes al recull *Bones confitures* (Témenos, 2019). Actualment treballa en un projecte de contes llargs del qual forma part el que publiquem avui, «Octubre».

Octubre

El pitjor de tot són les llenegues. No pot sofrir el tacte mucós del barret on s'enganxen la terra, les agulles dels pins i les fulles mortes. La veritat és que no pot suportar els bolets que l'Agustí porta del bosc: cistells i cistells cada dia de la tardor des que es va jubilar. Fa la tria de la barreja de rovellons i pebrassos, orelles de rata i potes de perdiu, camagroc, llenegues blanques i negres, trompetes de la mort...

Mentre la Roser classifica els bolets per espècies a fora brilla el sol d'octubre i pot veure les vinyes que es tenyeixen de groc. L'Agustí és, com gairebé sempre, al bosc. Quan no són bolets són espàrrecs o pinyes o llenya. Ella no pot entrar a cap bosc mentre que ell no en sortiria mai.

De cop i volta la visió d'un color inhabitual interromp la tria. Què és això que no s'assembla a cap altre bolet dels que ha triat fins ara? Lletós i de tons verdosos, gros, obert. És estrany, l'Agustí té anys d'experiència i sap reconèixer a la perfecció els bolets comestibles. La Roser està convençuda que aquest bolet no es pot menjar. Comestible segur que no ho és, no l'ha vist mai, però verinós? No ho sap.

En dies com aquest, de tardor assolellada i temperatura agradable, la Roser surt a fer marxa nòrdica amb la Charo, una veïna del mateix carrer més gran que ella. Però avui la Charo havia d'anar al metge i a ella ja li va bé quedar-se a casa, que li convé avançar la feina del bolets, que diumenge es trobaran tots pel dinar de cada disset d'octubre. No sap què fer amb el bolet estrany, val més que el llenci o demanar-li-ho a l'Agustí quan torni, si és que torna de bon humor. Els anys, tants anys ja, i tants anys des d'allò que va marcar un abans i un després, han anat escolant-se imperceptibles mentre l'esquerda que s'havia obert aleshores s'ha engrandit. Només quan tornen els fills i els nets són una família.

Li sembla que sent el motor del tot terreny que arriba. El Kitu, que dormia estirat al terra de la cuina, s'aixeca de cop. Sí, l'Agustí ja torna, amb més bolets, segur. Ella encara té el bolet lletós a la mà. Una idea punyent li passa pel cap. Ha passat molt de temps des de la darrera vegada, però ara, a tocar de l'aniversari, hi torna. No hi vol pensar. Sent com s'aixeca la porta del garatge. Vol llençar el bolet però no ho fa. Obre un armari i remena. Les passes de l'Agustí pujant l'escala són cada vegada més properes. Ella agafa d'esma un recipient de plàstic, hi fica el fong i l'entafora a la nevera, darrere dels iogurts.

La Roser fa cua a la carnisseria del carrer Major. Pel dinar de diumenge farà fricandó amb bolets variats, que això els agrada. L'ha de fer el dia abans perquè quedi bo, que els gustos es barregin bé. També vol fer canelons, una feinada. A més n'haurà de fer de sobres perquè la Neus i el Jaume se'n voldran endur. Ja té la carn encomanada. Per a ella farà una altra cosa, els bolets no li passen gola avall. La Ramona és rere el taulell:

—Hola, Roser. Vens a buscar allò teu?

—Bon dia, Ramona. Si m'ho tens preparat...

—Ara t'ho trec de la cambra.

La botiga és força plena. La Roser coneix gairebé tothom. Se saluden, es fan preguntes trivials. Per descomptat surt el tema dels bolets.

—M'encanten —diu la Martina, una dona rossa i empolainada que fa pocs anys que viu a Sant Julià—. Tant anar-los a buscar com cuinar-los i menjar-los. És tan maco collir-los tu mateixa al bosc. Són tan macos els boscos en aquesta època de l'any!

Les dones més grans, conscients de la presència de la Roser, no diuen res. La Ramona, que ja ha tornat amb un paquet gros, aixeca la veu.

—Martina, ja tinc preparat el teu encàrrec. Roser, em pagues amb targeta?

—Fes, fes, Ramona, que encara no em toca. Doncs això que deia, que és tan bonic anar pel bosc, ara, amb els nanos, que s'ho passen d'allò més bé, però és clar, has d'estar al cas que no agafin qualsevol bolet.

La Ramona posa el datàfon davant de la Roser i fa una mirada com de disculpa.

—Tranquil·la, no passa res. Ja hi estic acostumada —diu la Roser atansant la targeta al dispositiu.

La Roser fica el paquet de la vedella a dins del carretó d'anar a comprar i va cap a la porta. Se sent millor quan és fora al carrer. Maleïts bolets! I pensa en el bolet estrany que té amagat al fons de la nevera. Encara no li n'ha dit res a l'Agustí. Però ara ja sap que és dolent, mortal, de fet, una farinera borda o *Amanita phalloides*. Com devia estar l'home per ficar-lo al cistell! I se l'imagina voltant pel bosc amb el cap emboirat pels records però amb la dèria d'omplir els cistells. I ella, per què no l'ha llençat?

És a la plaça de la Vila i troba les terrasses de la Nita i el Miquel plenes de gent que esmorza o pren un cafè. Ella no ho faria mai, això de seure sola a la taula d'un cafè, i menys del poble. Només ho feia de tant en tant quan anava a la ciutat per cuidar les nenes de la Neus. Aquells quatre anys de cuidar l'Ona i la Mar, de llevar-se cada dia d'hora i agafar el primer tren, van ser dels millors, tot i la desgràcia. Aleshores se sentia útil i independent. Sí que era sacrificat, perquè les nenes eren bessones i quan una no es cagava l'altra plorava. I quan tornava a casa a la tarda, esgotada, havia de fer més feina i deixar-li el dinar de l'endemà preparat a l'Agustí, que encara treballava a la Cooperativa. Però ves, durant aquells quatre anys es va trobar molt millor i el metge fins i tot li va reduir la medicació. Després les nenes ja van començar a quedar-se al menjador escolar i la Neus va llogar una mainadera pels matins. Poc després l'Agustí es va jubilar. I la casa, amb els seus records dolorosos, li va caure al damunt, a la Roser. La casa i tots els silencis compartits amb un marit que només semblava feliç si podia esbravar-se corrent pels boscos i les muntanyes. A casa rondinava a totes hores, era un corcó que es ficava en tot el que ella feia i que no servia per ajudar gens en les feines de la llar. I no s'entenien. Ni ella entenia el defici d'ell pel bosc —amb tot el que havien passat— ni ell el dolor callat d'ella. Feia dos anys que durava aquest estat de coses i l'únic que animava a la Roser eren les trobades familiars i les sortides a fer marxa nòrdica amb la Charo.

Ara la Mari de la farmàcia li diu:

—Ja les tinc, les teves pastilles. Em sap greu haver-me'n quedat sense.

—No hi fa res, Mari, encara me'n quedava alguna. No hauria d'apurar tant. Sempre penso que potser el metge em dirà que les deixi i no em caldran.

—Dona, aquesta mena de medicació sovint és per a tota la vida i això no vol dir que estiguis malament. A més, la tardor és una època complicada per a aquestes malalties. I en el teu cas...

—Sí, diumenge ja en farà trenta-cinc.

La Roser té la sensació que la Mari amb poques paraules ja l'entén, és una dona que val molt per portar la farmàcia.

Quan la Roser torna, a la tarda, de fer la passejada amb la Charo, troba l'Agustí al pati escombrant les fulles

caigudes del ginjoler. Ella el feia al bosc, encara.

—Ha anat ràpid, avui.

—Sí, noia, no hi havia res, semblava com si haguessin passat una colla de senglars i ho haguessin trinxat tot. No n'he arreglat ni pel gasto.

El Kitu arriba corrents i remenant la cua, vol que la Roser li faci moixaines. Ella el toca, li dona copets al llom. El gos li vol prendre els bastons de caminar.

—M'ha dit el Jaume que passaria quan tornés de portar l'Èric a música —diu l'Agustí.

—Pobre fill, tot el dia amb els nens amunt i avall. Ja els hi podria dur sa mare en comptes d'estar-se tot el dia a casa. El Jaume plega de la feina cansat i encara s'ha de cuidar dels nens.

L'Agustí calla. La Roser mai no ha tingut gaire simpatia per l'Emma, la dona del Jaume, francesa. L'Emma treballa a casa, és dissenyadora de no se sap què. Amb la Roser no són amigues.

La Roser entra a casa i deixa l'Agustí escombrant fulles. Hi ha núvols, potser és veritat que arriba una gota freda. Només falta que ploqui diumenge.

L'home fa una petita pila amb les fulles i les aplega amb un recollidor. El Kitu surt corrents cap a la tanca i lladra: és que ha sentit el cotxe del Jaume, que frena i surt del vehicle.

—Papa! Vol que l'ajudi?

—No cal, ja està. La mama és dalt.

—Després pujo.

El Jaume encara porta el mono brut de greix del taller. L'Agustí remena el cap.

—On vas així? Et podies haver dutxat abans de venir.

—Papa, no comencem, eh? No comencem. Li volia parlar d'això de diumenge. Cada any em costa més explicar als nanos perquè ens hem de trobar cada disset d'octubre i fer tota la comèdia del cementiri i el dinar. El Roger ja té setze anys i l'Adrià quinze. L'únic, l'Èric, que és més petit.

—Ho farem mentre ta mare vulgui. Què passa? No podeu venir o què?

—El Roger juga fora i haurem de córrer per ser aquí a l'hora. Coi, papa! Que prou que me'n recordo sense tot això! Mai m'ho heu deixat oblidar. Va ser culpa meva, ja ho sé, ja ho sé, però era un nen, no deixava de ser un nen.

—Jo també me'n culpo, què et penses? Jo era el responsable de vosaltres dos. No us hauria d'haver dut aquell dia a buscar bolets, amb aquell temps!

El Jaume posa una mà sobre l'espatlla del seu pare, a qui li brillen els ulls amb llàgrimes antigues.

—Papa, em sap greu. No volia dir... Jo... Com està la mama?

—Ella, com sempre, fent el cor fort. Cada dia surt a caminar amb la Charo, això li va bé. També té el club de lectura... Ja saps què diu el metge, s'ha de distreure. Jo miro de no portar-li la contrària i de... distreure'm també.

—Amb els bolets...

—Sí, amb els bolets, sí. Ja sé que no ho enteneu. Ta mare es pensa que hi vaig per fer-la patir, però no és veritat. Així em desfogo. No et pensis que no hi penso, en ell. Cada moment, cada passa, però ho he de fer. No sé com explicar-t'ho. La casa em cau al damunt.

—Ai, papa. Per què no marxeu d'aquesta casa? És massa gran per a vosaltres dos sols.

—No ho seria si hi fóssiu vosaltres. És prou gran. Encara esteu pagant la hipoteca del dúplex. No seria més senzill viure tots aquí? Podeu arreglar el pis de sobre com vulgueu, fer una remunta, si cal.

—Papa, no. Ja sap que l'Emma... l'Emma i la mare... no. No pot ser. Podríeu comprar-vos un pis petit. Menys feina per a la mama. Ara n'hi ha uns de nous al carrer de Sant Pere.

—No, no vull anar a viure a un pis petit com un cop de puny, amb una plaça de garatge que tot just hi cap un cotxe i on hakis de sentir el veí cada vegada que estira la cadena del vàter. Aquesta casa és tot el que tenim després d'anys treballant i, us agradi o no, quan ens morim serà vostra, teva i de la Neus. Després feu-ne el que us roti.

—Papa!

—I ara puja a veure ta mare que té molta feina amb els preparatius per diumenge. No aniria pas malament que l'Emma vingués a ajudar-la.

El Jaume entra a la casa i mira les fotos que hi ha a sobre del bufet. La més gran és la d'ells dos, ell i el David, poc abans. Una foto d'estudi, la recorda. El pare els la va fer pel sant de la mare, just deu dies abans. Són dos nens que miren la càmera amb un futur per endavant, el David té cinc anys, ell en té vuit. Són mirades netes i valentes, innocents encara. Deu dies abans de perdre-ho tot.

La Roser fa el rostit per als canelons. Té temps. L'endemà s'haurà de llevar d'hora. Té pensat fer-ne com a mínim vuitanta, de canelons. Que en sobrin. Des de la finestra de la cuina sent algunes paraules escadusseres de la conversa entre pare i fill. Com pot ser que no l'entenguin? No els demana res més en tot l'any. Només que passin plegats cada disset d'octubre. Cada any li costa més reunir-los. Se sent cansada, se sent gran, té ganes de plorar. Però l'Agustí li diu sempre que no plori perquè el plor no arregla res. Només pot plorar amb llibertat davant del doctor Pons, el psiquiatre. I davant de la Charo.

El tall espetega pel contacte amb l'oli de la cassola. Hi posa una tapa i agafa unes cebes d'un calaix, les pela i se li omplen els ulls de llàgrimes de ceba, que es barregen amb llàgrimes de dolor. Està tan cansada que de vegades voldria... No hi vol pensar. No ho pot fer. Encara té els fills i vol veure créixer els nets. Però no els veu tant com ella voldria malgrat tenir els nens del Jaume al mateix poble. Obre la nevera i treu el recipient amb la farinera borda, el destapa i ensuma: olor de floridura i de podrit, però no ho està pas, de podrit, el bolet metzinós. Quan tots hagin marxat diumenge, quan ella es quedi sola amb la muntanya de plats bruts, quan se senti buida com cada any després de dinar plegats i tots busquin excuses per anar-se'n aviat, potser sí que el bolet serà la seva salvació, el seu alliberament.

Sent el Jaume que puja l'escala. S'eixuga les llàgrimes i torna a desar el bolet al lloc on era.

—Mama, li donem massa feina. No cal que faci canelons.

—Massa feina? Però si no tinc res més a fer! Estan bé, els nens?

El Jaume obre la nevera. La Roser pateix perquè li sembla que no ha deixat la carmanyola del bolet dolent prou amagada. Però el Jaume només busca una cervesa.

—Els nens estan bé, l'Èric a classe de violoncel i els altres dos ja la campen amb els amics. Es fan grans.

—Sí, noi, aviat no els veurem ni en pintura.

Disset d'octubre, diumenge, cementiri de Sant Julià de la Plana. Dia de núvols foscos i fred, el primer dia fred de la tardor, la gota freda que amenaça. Hi són tots. La Roser ha netejat bé el vidre que cobreix la làpida. Hi ha la foto del David. No la darrera que li van fer, la que està amb el Jaume, a l'estudi del retratista. És una altra, amb un vestit del Barça que li havien regalat els avis, amb una pilota sota el braç, allà somriu a la càmera, i a la mare que li diu que quan sigui gran serà com el Cruyff.

La Neus agafa el braç de la mare i s'hi repenja, l'Agustí li passa una mà per les espatlles mentre empassa saliva.

Els nens, tots cinc, per estrany que sembli, estan quiets i silenciosos. El Jaume plora amb desconsol, com cada any. L'Emma intenta consolar-lo i llança a la seva sogra una mirada enverinada. El Fernando, l'home de la Neus, amb americana i corbata, s'ajup i abraça les seves bessones. Tots han portat flors: roses blanques, crisantems de color de rosa, margarides del camí, lliris, branques de romaní florit. La Roser els ha indicat com les havien de posar i tots l'han obeït. Ella no plora, després de trenta-cinc anys vol pensar que ja no li'n queden, de llàgrimes. Un vent carregat d'humitat fa voleiar el mocador que li envolta el coll.

—Plou! —crida l'Ona.

—Plou! —repeteix la Mar.

Tots miren les bessones i també el terra, on comencen a caure gotes cada vegada més gruixudes:

—Va, marxem. Anem cap als cotxes que això es posa lleig —fa l'Agustí.

—Aquell dia també... —diu la Roser.

El Jaume s'ha assegut en un banc i plora desconsolat. L'Emma l'abraça. Els seus fills no diuen res. Els altres ja han fet mitja volta per sortir del cementiri. Tots cinc es queden davant de la làpida del David.

—Nens, marxeu amb l'avi. El papa i jo ja vindrem.

L'Èric, el més petit, que té vuit anys, no vol marxar. Veure son pare plorar d'aquella manera l'afecta massa.

—Èric, anem —li diu el Roger—. El papa es troba una mica malament, ja vindrà després.

—Però jo no vull venir, no vull deixar el papa sol.

—No està sol, hi ha la mama.

A l'Èric se li omplen els ulls de llàgrimes i agafa la mà del seu germà gran. L'Adrià, el mitjà, se n'ha anat amb grans gambades i camina amb els avis.

—Roger, tu no ploraries si jo em perdés pel bosc i em trobessin mort l'endemà?

—Sí, és clar que ploraria, però tu no et perdràs mai al bosc. Per això tens dos germans més grans.

—Sí, oi? Però el papa també era el germà gran del David, i el David es va perdre i va passar una nit sol al bosc perquè no el trobaven.

—Calla, nen. Això no se t'acudeixi dir-ho mai davant del papa.

—Però jo ho sé, la mama m'ho va explicar. Em va dir que ja era prou gran per saber-ho.

Se sent un tro i es posa a ploure fort. El Roger i l'Èric corren per arribar al cotxe de l'avi. L'Èric no deixa de mirar enrere mentre el cotxe s'allunya muntanya avall. El xàfec no li deixa veure gran cosa. Aviat el cementiri es perd entre la pluja rere un revolt.

L'Ona ha caigut a l'entrada de la casa i ara li posen una tireta a la Mar. Si una té una cosa, l'altra també la vol. L'Ona ha relliscat amb la pluja i s'ha fet mal en un genoll. Tot plegat ha estat una arribada accidentada, entre les dues nenes que ploraven i l'Èric que s'amagava pels racons perquè no el veiessin plorar. I les nenes volen la iaia però la iaia té molta feina, s'ha de canviar i gratinar els canelons. Per sort la taula ja l'ha deixat parada abans de sortir cap al cementiri. El Jaume i l'Emma encara no han tornat i això amoïna l'Èric. L'Agustí també s'amoïna. Entra a la cuina mentre la Roser es corda un davantal:

—Si et puc ajudar...

L'Agustí li vol dir una altra cosa a la Roser però no gosa. Sap que ella no el necessita per gratinar els canelons. Ha entrat a la cuina perquè vol dir, li vol dir que...

—Els nens ja són grans...

—Sí, es fan grans, gràcies a Déu.

—Dona, ja saps què vull dir... Ara l'Èric s'ha atabalat i el Jaume que no arriba...

—Ja vindran. Li passa el de sempre.

—Això és el que vull dir, cada any el mateix. Vols dir que cal?

La Roser engega el forn, fica a dins una plata. L'Agustí li fa nosa i no li vol respondre. Fa veure que no l'ha sentit.

—Au, ves amb les nenes i fes-les jugar, que els passi l'ensurt. Jo tinc molta feina.

Entra el Roger:

—Iaia, tinc gana. Tens res per picar?

—No fiquis el dit a la beixamel! Menja patates fregides.

La Roser treu una bossa gran d'un armari i la dona al Roger.

—Agafa un plat i les poses a taula, però no us les mengeu totes.

—Gràcies, iaia!

El Roger, que ja li passa deu centímetres d'alçada a l'àvia, li fa un petó a la galta. És el més falaguer de tots i això a la Roser li agrada.

—Adrià, Èric! La iaia ens deixa menjar patates!

La Roser s'eixuga una llàgrima i gira el comandament del forn. No vol parlar amb l'Agustí de si cal o no cal. A ella sí que li cal malgrat saber que fa passar una mala estona a tota la família. I què es pensen? Que ella no s'ho passa malament? Fa trenta-cinc anys que s'ho passa malament, que no ha tingut cap dia feliç, que ha hagut de prendre pastilles per no deixar-se portar per la desesperació, que cada dia és com pujar una muntanya i l'endemà tornar-la a pujar. És clar que ho sap, que als altres cada vegada els costa més fer el que ella vol. Però no els demana res més en tot l'any. Només un dia per a ella, per a ella i per al David. Si no li poden donar ni això, què hi fa en aquest món? Obre la nevera i treu la carmanyola amb el bolet metzinós. Sort que l'Agustí no en sap res, d'això, ni l'Agustí ni ningú. Com se l'hauria de menjar? Cru o cuit? Com faria efecte més de pressa? Ho ha de buscar a internet. Sap que havent dinat la deixaran sola i tornaran cadascú a casa seva. Llavors ella buscarà l'àlbum on té totes les fotos del David que els altres no volen mirar i passarà les pàgines ondulades per les llàgrimes i les ditades de tants anys. I voldrà morir-se ella també, com sempre. Ara té el bolet, però altres anys han estat pastilles o ganivets o una corda amagada al celler...

El dinar ha anat bé. El menjar ha agradat i han xerrat de moltes coses, no del David, no dels bolets que hi havia als plats i que la Roser no ha pogut tastar. El braç de gitano casolà farcit de crema ha estat un èxit i ja no en queda ni una engruna perquè tots han volgut repetir passada, fins i tot l'Adrià, que no és de dolç, i també la Neus que sempre s'hi mira tant per la por d'engreixar-se. Ara els grans prenen cafès. A fora continua plovent, no ha parat en tota l'estona.

—Ves que encara farà mal —diu l'Agustí, mentre es posa un raig de rom a la tassa del cafè—. Fernando, quieres ron?

I la Neus:

—No cal que li parlis en castellà, papa, que sap parlar català.

—Ja ho sé, como que eres de Madrid i a sobre del Madrid....

—Agustí, ja n'hi ha prou, vigila amb el beure —fa la Roser.

I el Fernando:

—Porta cap aquí el rom, sogre.

Les nenes ja fa estona que juguen corrent per tot el menjador, i els nens tenen la tele amb vídeos de Youtube dels seus cantants preferits.

—Llàstima de la pluja, si no hauríem pogut prendre els cafès a fora —diu la Neus. I es posa vermella. I el Fernando, que ja s'ha empassat cafè i rom, li passa un braç per sobre de les espatlles i la mira als ulls.

La Roser i l'Agustí es miren la parella una mica sorpresos perquè el Fernando, que és un senyor molt tocat i posat, no sol fer demostracions d'afecte públiques amb la seva dona.

—Ara ja us ho podem dir —comença la Neus.

—Què ens heu de dir? Què passa? —La Roser s'espanta.

—Res de dolent —diu el Fernando—, que serem pares!

—Que estic prenyada, mama!

La Roser deixa la tassa a la taula. L'Agustí diu:

—Vaig a buscar una altra ampolla de cava.

—Quan serà?

—Al maig, mama. Estem molt contents.

—Però no deies sempre que ja teníeu prou amb les bessones?

—Sí, però, ves, hem canviat d'opinió i n'hem anat a buscar un altre. Un de sol, aquesta vegada, un nen.

—Nena, no me'n sé avenir! Quina il·lusió!

—Molta. I... bé, comptem amb tu, amb vosaltres, per ajudar-nos mentre el nen sigui petit.

—És clar, sí, hi podeu comptar.

L'Agustí torna del celler amb una ampolla de cava i l'obre. Fa un espetec i el tap salta lluny.

—Nens! —crida el Jaume—. Ho heu sentit? Tindreu un cosí.

El Roger, l'Adrià i l'Èric s'atansen a la taula.

—I serà nen?

—Nen, segur.

—Bé! —crida el més petit—. Millor que no sigui nena.

—Ja veuràs si et senten l'Ona i la Mar —diu la iaia, feliç—. Ja ho saben elles?

—Sí, ja els ho hem explicat.

—Va, porteu les copes! —diu l'avi—, brindem pel nen.

I ho fan, drets, emocionats i contents. Tenen els llums encesos per la fosca de la tempesta. Se senten els drings. La Roser i la Neus es miren als ulls. Quan deixa la copa damunt de les estovalles parla la Neus.

—Us volem demanar una cosa. Ens agradaria que aquest nen es digués David, si us sembla bé. Si no, no passa res, tenim altres noms que també ens agraden.

La Roser sent com tothom la mira. Esperen que sigui ella la que parli. Esperen que digui que sí, que li sembla bé tenir un nou David a la família. Però ella no sap què dir. No sap si podria.

—Jo, no, em sembla que no.

—Dona, què té de dolent? —diu l'Agustí—. Digues que sí.

—A mi tampoc no em sembla bé— diu el Jaume—. No, Neus, si compta la meva opinió, estic d'acord amb la mama. Hi ha altres noms ben bonics. Em sap greu però David no, oi, mama?

—Jo estic molt contenta amb aquesta notícia, però per a mi només pot haver-hi un David, el nostre David, el que vam perdre aquell dia al bosc. Jo... us ajudaré tant com pugui. Vindrà cada dia a cuidar-lo, com vaig fer amb les bessones, però deixeu-me el record del meu petit David tal com està. Aquest nen que tindreu es farà gran i serà una gran persona però David no, sisplau.

—Oh, mama. Pensàvem que et faria il·lusió.

—I me'n fa molta, d'il·lusió, tornar a ser àvia. Però jo ja us he dit el què.

Ja està. Continua plovent i la Roser s'ha quedat sola a la cuina. Els ha dit que no calia que l'ajudessin. Ha fet fora l'Agustí i ara fica els plats bruts al rentaplats. L'Agustí, que amb tanta pluja no pot anar al bosc, s'ha refugiat al garatge. Tot és com sempre, però no ho és. La sorpresa de la Neus ho ha canviat. Això no s'ho esperava, la Roser, tornar a ser àvia. I tornar a fer d'àvia amb un nen acabat de néixer, sentir-se útil, tenir una il·lusió nova. Li sap greu haver estat taxativa amb això del nom, però ha fet el que calia. De David, només un.

De cop i volta la Roser s'atura, tanca l'aixeta amb què esbandeix els plats. Obre la nevera. Treu la carmanyola de plàstic que conté la farinera borda. Extreu el bolet i, amb un ganivet petit, el talla a trossets. Se'ls posa a l'interior de la mà fent cassoleta. Se'ls mira. Obre la galleda de les escombraries i els llença a dins. Lliga la bossa i crida l'Agustí.

Categoria : El trobat

Etiquetes : M. Carme Martín Egea

[Crea un lloc web gratuït o un blog a WordPress.com.](#)

Anuncis

REPORT THIS ADPRIVACITAT